

Sygn. akt V Kz 323/21

PR Ds. 380.2020

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Damian Krakowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Wolskiego

po rozpoznaniu w sprawie **T. J.**, syna J. i H.
z domu K., urodzonego dnia (...) w G.,

podejrzanego o czyn z art. 200 k.k. i in.

z zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 5 marca 2021 roku

o przedłużeniu stosowania wobec podejrzanego T. J. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 10 czerwca 2021 roku

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k., art. 275 § 1 i § 2 k.p.k.

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

1. uchylić stosowany wobec T. J. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania,

2. zastosować wobec podejrzanego T. J. dozór Policji z:

- obowiązkiem stawiennictwa raz w tygodniu we właściwej dla miejsca zamieszkania jednostce Policji,
- zakazem kontaktowania się z pokrzywdzonymi A. G., N. G., M. G.,
- zakazem zbliżania się do pokrzywdzonych A. G., N. G., M. G. na odległość mniejszą niż 15 metrów.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 marca 2021 roku Sąd Rejonowy w Kutnie na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył stosowanie wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 10 czerwca 2021 roku.

Postanowienie zaskarżył w całości obrońca, zarzucając relewantne naruszenie przepisów postępowania, to jest:

- art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez przedłużenie tymczasowego aresztowania mimo braku obawy matactwa,
- art. 263 § 2 k.p.k. poprzez przewlekle prowadzenie postępowania przygotowawczego.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę postanowienia i zastosowanie wolnościowych środków prewencji procesowej.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

Słuszny jest zarzut obrazy art. 263 § 2 k.p.k. Naruszenie normy miało oczywisty wpływ na treść rozstrzygnięcia. Skutkowało bowiem przedłużeniem stosowania izolacyjnego środka przymusu przy niespełnieniu wszystkich warunków określonych przez ustawodawcę.

Warunkiem przedłużenia tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym jest oprócz spełnienia przesłanek z art. 249 § 1 k.p.k.

i art. 258 k.p.k., przy braku przeszkód z art. 259 k.p.k., wystąpienie przesłanki szczególnej w postaci niemożności ukończenia postępowania przygotowawczego

w dotychczas określonym terminie „ze względu na szczególne okoliczności sprawy” (art. 263 § 1 k.p.k.) /G. Krysztofiuk, w: D. Drajewicz (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz do art. 263, 2020, Legis/.

Sąd I instancji w żaden sposób nie odniósł się do przedmiotowej przesłanki, kluczowej dla przedłużenia stosowania izolacyjnego środka prewencji procesowej.

Analiza czynności śledztwa prowadzi do konstatacji, iż sprawne, odpowiadające przepisom Kodeksu śledztwo zostałyby ukończone w dotychczas przedłużonym terminie stosowania tymczasowego aresztowania. Wskazać należy, co następuje:

- już w postanowieniu z dnia 4 grudnia 2020 roku Sąd Rejonowy w Kutnie zalecił Prokuratorowi, by ten „zintensyfikował czynności śledcze wobec T. J.”. Sąd Rejonowy doprecyzował, że „w tym zakresie konieczne jest też niezwłoczne rozważenie przez prokuratora przeprowadzenia w stosunku do podejrzanego dowodów z opinii biegłego seksuologa, czy biegłych psychiatrów, czego do tej pory nie uczyniono” (k. 228); o konieczności przeprowadzenia dowodu z opinii m.in. biegłego seksuologa Prokurator nadmieniał już we wniosku z dnia 14 września 2020 roku (k. 153);
- zalecenie Sądu wykonano dopiero w dniu 1 lutego 2021 roku, dopuszczając dowód z opinii „biegłego seksuologa lek. med. M. S. i psychologa seksuologa A. Z. celem przeprowadzenia badania seksuologiczno-psychologicznego” (k. 256);
- dopuszczenie dowodu z opinii lekarza seksuologa i psychologa nastąpiło z obrazą art. 202 k.p.k.; na mocy art. 202 § 3 k.p.k. do udziału w wydaniu opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego, w zakresie zaburzeń preferencji seksualnych, Sąd, a w postępowaniu przygotowawczym Prokurator, powołuje biegłego lekarza seksuologa; oznacza to, że dwaj biegli psychiatry oraz seksiater winni sporządzić jedną wspólną opinię (postanowienie SA w Katowicach z 19.6.2013r., II AKz 342/13, wyrok SN z 2.1.2015r., III KK 181/14); tymczasem Prokurator nie dopuścił dowodu z opinii biegłych psychiatrów, co dodatkowo przedłuży śledztwo;
- we wniosku o przedłużenie Prokurator wskazał: „do zakończenia postępowania konieczne jest uzyskanie opinii biegłych i w zależności od jej treści rozważenie uzupełnienia zarzutu podejrzanemu” (k. 4).

Tymczasem powodem przedłużenia izolacyjnego środka przymusu nie może być konieczność przeprowadzenia podstawowych czynności postępowania przygotowawczego, niezbędnych do realizacji jego celów opisanych w art. 297 § 1 k.p.k. Zbieranie materiału dowodowego jest istotą każdego postępowania przygotowawczego i służy realizacji jego celów i tym samym nie może być równoznaczne ze „szczególnymi okolicznościami

sprawy” (postanowienie SA w Krakowie z 12.12.2013r., II AKz 492/13, Lex 1409142). Szczególną okolicznością nie może być także samo stwierdzenie, że zachodzi potrzeba zbierania kolejnych dowodów, po to by wyjaśnić wszystkie istotne okoliczności sprawy oraz ewentualnie przerehabilitować treść przedstawionych podejrzanemu zarzutów (postanowienie SN z 12.3.2009r., WZ 15/09, OSNKW 2009, nr 7, poz. 52).

Co znamienne, zasadnicze czynności śledcze ukończono z dniem 30 lipca 2020 roku, kiedy to przesłuchano ostatniego świadka. Miało to miejsce jeszcze przed zatrzymaniem podejrzanego w dniu 13 września 2020 roku. Tak więc od daty wszczęcia śledztwa (24 kwietnia 2020 r.) w tym w czasie przesłuchania pokrzywdzonych podejrzanym przez 5 miesięcy przebywał na wolności, nie wpływając w żaden sposób na bieg postępowania.

Tymczasowe aresztowanie wtedy jest uzasadnione, gdy służy zabezpieczeniu sprawnie zorganizowanego postępowania, bo tylko wtedy jest środkiem celowym, to zaś jest niezbędne, by uznać je za sprawiedliwe (postanowienie SA w Krakowie z 20.5.2008r., I AKz 236/08). Przedmiotowe postępowanie nie realizuje w wystarczającym stopniu zasady szybkości.

Podejrzanym nie może ponosić negatywnych konsekwencji nieuzasadnionego przedłużenia postępowania w tym wskutek przeprowadzania dowodów z naruszeniem prawa procesowego (art. 202 §1 i § 3 k.p.k.).

Wobec przyjęcia, że stosowanie tymczasowego aresztowania powinno ustać, Sąd Okręgowy nie odnosi się do pozostałych zarzutów (art. 436 k.p.k.).

Mając jednak na uwadze fakt, że materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych czynów, uwzględniając rodzaj, charakter i nasilenie obaw z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania zastosowano środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji z obowiązkami oznaczonymi w sentencji.

Kierując się przedstawionymi motywami, orzeczono jak w sentencji.